

TIZENHÁROM DAL A NYÁRI KERTBŐL

I.

Virágzó rét fodrozódik,
növeszt rügyes ágakat,
figyelem a bíborszínben
táncoló leányokat.
Alkonyatra minden mosoly,
szeszély, illat eltűnik,
a szomorú tavaszi szélbe
csimpaszkodva megszökik.
És a szellő szétszórja a
rét fölött a hamvait,
vérvörös és halálfehér
kergetőznek hajnalig.

II.

Északra a palotától
bíborszínű hajnal tombol,
az eperfa zibong-dalol,
részeg lett a harmat-bortól.
Sudár lányok surrannak, hogy
letörjék az ágait,
minden reggel az óriás
selyemhernyót etetik.

III.

Orsó forog, perog a szál
a bambuszerdón halkán.
Magányos kabóca dalol
a lemenő napban.
Ámbraillatú barackfa,
minden ága csupa élet.
Házi kertészünknek szólok,
kezdődhet a dinnyeszüret.

IV.

Hús már elmúlt, még nincs harminc.
 Éhes: falna húst, fényt, zenét.
 Bölcs öreg, add legszebb könyved,
 a Háború Művészetét!

V.

Mért ne kockáztassak, s harcoljak az északi végeken?
 Mért ne lehetnék hős én? Mért ne vegyek Wu kardot?
 Mért ne mehetnék én a csatába Wu csodakarddal
 Visszaszerezni a címem, visszaszerezni a rangom?

VI.

Vers-sorokat és lárvákat
 gyomlálgattam minden évben,
 hajnalban a holdsugárnak
 Jáde nyila ütött szíven.
 Látod-e, hogy mi folyik itt,
 Liao-dong körzetében?
 Verset írni azt jelenti:
 zokogni az őszi szélben

VII.

Az egyik költő egyedül élt
 egy házban, mely csaknem ráomlott.
 A másik a "jó társaságtól"
 tanulta a lakáj-humort.
 Ez a költő útja, jobban
 tenném, ha toll helyett kardot
 fognék, s beállnék a sorba.
 Toboroznak dicső majmok.

VIII.

A tavasz első csobbanása
halált hozott. Kismadárka
tanult repülni, de végül
megtért örök otthonába.
Még éretlen, fürge, sárga
méhek szállnak, körbejárva,
s ha bezárult a végső kör,
visszatérnek a kaptárba.
Függönyöm az ablakon át
bámul engem megbűvölve.
Illatos és gyilkos horgom
halak udvarolják körbe...

IX.

Kint a parton lázas transzban
bódult kacsák fekszenek.
Kis ladikom elhagyja már
a viharos földeket.
Borban ázó magnólia,
mentalevél felette,
beteg vagyok, néhány barát
felsegít, hogy gesztenyefát
ültessek a kertembe.

X.

Pien Dzsáng épp Cajra gondol,
ki néki jó állást szerzett.
Hanyatt fekszik lány pamlagon,
naná, hogy már nem ír verset!
Bambuszomból íróvessző
lehetne, de jobban járok,
hogyha horgászbót metszek,
a nagy folyón elevezek,
s úgy élek, mint agg halászok.

XI.

Otthona egy hegycsúcs mellett van a völgykatlannál.
A verőfény most mohazölden játszik a tízezer dombon.
Nádsaruban jár mézet gyűjteni úti kövekről,
s a lótuszon élő lápi folyondárt tépi lemondón.

XII.

A fekete Fenyő folyó
sárkányok szülőhelye.
A kénköves Fahéj Barlang
fogakat rejt, a vadlovak
meghalni járnak ide.
Yün Csing mestert láttam arra.
Köntösét vajon ki varrta?
Oly finom volt anyaga...
Átlátszó volt, bíbor ködök
úsztak a selymen tova...
Tán a köpeny volt átlátszó,
de lehet, hogy ő maga...

XIII.

Hajnaltájt a fák szétnyílnak, közöttük ösvény vezet.
Az éji köd átáztatta a burjánzó füveket.
Fűzfabarka felriasztja majd a havas partokat.
Nézem az áradó búzát, mit a folyó elragad.
Láthatatlan kéz harangoz, morajlik a kolostor.
Viharfelhők áradnak az összetört holdkorongból.
Tüzet csiholok a parton, összeütök két követ,
halászcsónakomon fáklyát gyújtok én: jelzőtüzet.

(Fordította: Herczeg Ferenc)